

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	5
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's	6
Planschade	6
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	8
Bijstand	9
Volksverzekeringen	10
Sociale zekerheid overig	10
TOZO, NOW, TOFA	10
Bestuursrecht overig	12
Algemene Verordening Gegevensbescherming	12
Wet op de kansspelen	13
Vreemdelingenrecht	17
Ongewenstverklaring	17
Asiel	18
Richtlijnen en verordeningen	19
Vreemdelingenbewaring	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 208

ABRS, 09-03-2022, 202100368/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Bunnik.

Algemene wet bestuursrecht

Wet ruimtelijke ordening (hierna: Wro) 6.1

HOGER BEROEP. PLANSCHADE. Grondentrichter. De ABRS heeft er voor gekozen om de grondentrichter alleen te hanteren binnen het omgevingsrecht en niet langer daar buiten, ook niet in zaken over besluiten waarbij belangen van derden betrokken (kunnen) zijn. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 9 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:363](#) en [ECLI:NL:RVS:2022:362](#). Hoewel een besluit over planschade gebaseerd is op artikel 6.1 Wro heeft de ABRS met zaken op het gebied van het omgevingsrecht niet mede het oog gehad op zaken over tegemoetkoming in planschade. Er bestaat geen aanleiding om op dit punt een onderscheid te maken tussen planschadezaken en andere nadeelcompensatiezaken. Bij planschadezaken en andere nadeelcompensatiezaken in het omgevingsrecht wordt de grondentrichter verlaten. Er gelden wel enige beperkingen voor het aanvoeren van nieuwe gronden in hoger beroep.

Besluit waarbij het college de aanvraag van [appellant] om een tegemoetkoming in planschade heeft afgewezen. [...]

4. De rechtbank heeft overwogen dat in beroep alleen de gronden kunnen worden behandeld die [appellant] heeft aangevoerd tegen de weigering om hem een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van de omgevingsvergunningen toe te kennen. Daarbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat [appellant] in zijn beroepschrift van 15 april 2020 en in het aanvullende beroepschrift van 1 juli 2020 alleen gronden over de planschade ten gevolge van de omgevingsvergunningen heeft aangevoerd. [...]

5. [appellant] heeft in hoger beroep alleen gronden aangevoerd over de gestelde planschade ten gevolge van het nieuwe bestemmingsplan. Hij betoogt dat hij zijn beroep nooit heeft willen beperken tot uitsluitend de planschade ten gevolge van de twee omgevingsvergunningen. Hij voert aan dat hij vijftig producties aan de rechtbank heeft gezonden en dat daaruit blijkt dat zijn beroep ook betrekking had op de weigering hem een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van de planologische verandering toe te kennen.

6. De Afdeling laat in het midden of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het indienen van het advies van Kraan & De Jong van 30 november 2020 twee weken voor de zitting in strijd was met de goede procesorde. Daarvoor is het volgende van belang.

In de recente uitspraak van 9 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:363](#), heeft de Afdeling het volgende overwogen. Voorheen oordeelde de Afdeling dat een voor het eerst in hoger beroep bij haar aangevoerde grond buiten beschouwing moet blijven, als de belanghebbende die grond redelijkerwijs al bij de rechtbank naar voren had kunnen brengen. Dit wordt wel de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep genoemd. Ter bevordering van de rechtseenheid tussen de hoogste bestuursrechters en om redenen van rechtsbescherming heeft de Afdeling aanleiding gezien de grondentrichter te verlaten, zij het dat zij in het omgevingsrecht een andere benadering zal volgen om recht te doen aan de positie van derden-belanghebbenden. De Afdeling heeft er dus voor gekozen om de grondentrichter alleen te hanteren binnen het omgevingsrecht en niet langer daar buiten, ook niet in zaken over besluiten waarbij belangen van derden betrokken (kunnen) zijn.

Omwille van de uitvoerbaarheid en hanteerbaarheid kiest de Afdeling dus voor een onderscheid tussen 'omgevingsrechtelijke zaken' enerzijds en alle andere zaken anderzijds. Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van eveneens 9 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:362](#).

Hoewel een besluit over planschade gebaseerd is op artikel 6.1 Wro heeft de Afdeling met zaken op het gebied van het omgevingsrecht niet mede het oog gehad op zaken over tegemoetkoming in planschade. Naar het oordeel van de Afdeling bestaat er geen aanleiding om op dit punt een onderscheid te maken tussen planschadezaken en andere nadeelcompensatiezaken. Net als bij nadeelcompensatiezaken, waarbij het gaat om schade die beweerdelijk is veroorzaakt door een besluit dat niet is gebaseerd op het omgevingsrecht, wordt bij planschadezaken en andere nadeelcompensatiezaken in het omgevingsrecht de grondentrichter verlaten. Er gelden wel enige beperkingen voor het aanvoeren van nieuwe gronden in hoger beroep. Zo zullen gronden die uitdrukkelijk zijn prijsgegeven, buiten beschouwing worden gelaten als zij in hoger beroep (opnieuw) worden aangevoerd (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de CRvB van 5 januari 2006, [ECLI:NL:CRVB:2006:AU9486](#), en het arrest van de Hoge Raad van 4 december 2009, [ECLI:NL:HR:2009:BG7213](#)). Verder kan op een gegeven instemming met een door de rechter in eerste aanleg gekozen werkwijze in hoger beroep niet worden teruggekomen (uitspraak van de Afdeling van 19 januari 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP1317](#)). Deze uitzonderingen doen zich in deze zaak niet voor. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:693](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Planschade" (JnB 2022, 214).

JnB 2022, 209

ABRS, 09-03-2022, 202102090/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad.

Algemene wet bestuursrecht

PROCESBELANG. Omdat i.c. de uitritvergunning is ingetrokken, hebben de bestreden besluiten voor [appellant] geen betekenis meer. De bestuursrechter hoeft een bij hem ingediend (hoger) beroep tegen een besluit van een bestuursorgaan alleen te beoordelen als de indiener daarbij een actueel en reëel belang heeft. Indien dat belang is vervallen, hoeft de bestuursrechter geen uitspraak te doen alleen wegens de principiële betekenis daarvan. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 10 februari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:249](#). De enkele omstandigheid dat het college volgens [appellant] hoogstwaarschijnlijk fouten heeft gemaakt bij de besluitvorming en dat hij daarom hecht aan een inhoudelijk oordeel, maakt niet dat hij toch belang heeft bij een oordeel van de rechter.

[ECLI:NL:RVS:2022:703](#)

JnB 2022, 210

MK ABRS, 09-03-2022, 202102066/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Ede, appellant.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 15

MISBRUIK VAN RECHT. AVG. Verzoek om inzage. I.c. wordt geen aanleiding gezien het verzoek aan te merken als misbruik van recht. Misbruik van recht kan zich voordoen indien een bevoegdheid wordt aangewend voor een ander doel dan waarvoor zij is gegeven.

Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 6 november 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3754](#). Het

doel van het AVG-verzoek kan daarom relevant zijn om te beoordelen of misbruik van recht heeft plaatsgevonden. I.c. wordt overwogen dat het gestelde doel van het verzoek in overeenstemming is met de doelen van de AVG. Een betrokkene heeft het recht om persoonsgegevens die over hem zijn verzameld, in te zien, en moet dat recht eenvoudig en met redelijke tussenpozen kunnen uitoefenen, zodat hij zich van de verwerking op de hoogte kan stellen en de rechtmatigheid daarvan kan controleren (zie punt 63 van de considerans van de AVG).

[ECLI:NL:RVS:2022:688](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemene Verordening Gegevensbescherming” (JnB 2022, 221)

JnB 2022, 211

ABRS, 09-03-2022, 202100585/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 8:56, 8:58 lid 2

GOEDE PROCESORDE. Omgevingsvergunning. I.c. heeft de rechtbank het indienen van een tegenrapport door [appellant] in strijd met de goede procesorde geacht, omdat [appellant] geen goede reden had voor het binnen de tiendagentermijn indienen daarvan. Vastgesteld wordt echter dat in strijd met artikel 8:58, tweede lid, van de Awb in de uitnodiging, als bedoeld in artikel 8:56 Awb, voor de zitting bij de rechtbank, niet staat vermeld dat nadere stukken tot tien dagen voor de zitting kunnen worden ingediend. Uit de uitspraak volgt niet dat de rechtbank dit gebrek in de uitnodiging heeft onderkend en bij haar oordeel om het tegenrapport van [appellant] buiten beschouwing te laten heeft betrokken. De rechtbank had dit wel moeten doen, omdat die omstandigheid aanleiding had kunnen zijn om bijvoorbeeld de zitting uit te stellen teneinde het tegenrapport van [appellant] alsnog in de procedure te betrekken door partijen in de gelegenheid te stellen daar op te reageren.

[ECLI:NL:RVS:2022:709](#)

JnB 2022, 212

MK ABRS, 09-03-2022, 202007091/1/A3

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 8:77

UITSPRAAK. I.c. wordt [bedrijf] niet gevolgd in haar betoog dat de rechtbank ten onrechte heeft nagelaten het beroep van FNV ongegrond te verklaren, voor zover dat ziet op het handhavingverzoek ten aanzien van de cabines zonder behoorlijke slaapfaciliteiten. De rechtbank heeft in overweging 10 van haar uitspraak overwogen dat het procesbelang van FNV bij een inhoudelijke beoordeling van de gronden over de behoorlijke slaapfaciliteiten ontbreekt. Er bestaat op grond van de Awb geen verplichting om ieder oordeel over een beroepsgrond tot uitdrukking te laten komen in het dictum van de uitspraak.

[ECLI:NL:RVS:2022:685](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2022, 213

ABRS, 09-03-2022, 202002757/1/A2

staatssecretaris van Financiën.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 8:73 lid 1 (oud), 8:88

Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (hierna: de Wns) V lid 1 aanhef en onder a

SCHADEVERGOEDING. I.c. stelt appellante recht te hebben op schadevergoeding van de Belastingdienst/Douane. Op grond van artikel V, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wns is titel 8.4 van de Awb niet van toepassing. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 10 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1375](#). I.c. bestond geen mogelijkheid voor de bestuursrechter om met toepassing van artikel 8:73, eerste lid, van de Awb (oud) de staatssecretaris tot schadevergoeding te veroordelen, omdat [appellante] het verzoek niet heeft gedaan tijdens een bij die rechtbank aanhangig gemaakt beroep tegen een besluit waartegen beroep bij de rechtbank open stond. De door haar gestelde schadeoorzaak was bovendien geen appellabel besluit, maar een feitelijk handelen van de Belastingdienst/Douane.

Bij uitspraak van 28 april 2020 heeft de rechtbank zich onbevoegd verklaard om kennis te nemen van het beroep van [appellante] tegen de afhandeling van een klacht. Ook heeft de rechtbank zich onbevoegd verklaard om kennis te nemen van het verzoek om schadevergoeding als bedoeld in artikel 8:88, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) van [appellante]. [...] 1. [appellante] stelt recht te hebben op een schadevergoeding van de Belastingdienst/Douane. Zij stelt dat de Belastingdienst/Douane ten onrechte € 2.750,- aan contact geld in beslag heeft genomen, waardoor zij materiële en immateriële schade heeft geleden. [...]

17. De Afdeling stelt vast dat [appellante] in hoger beroep vasthoudt aan haar betoog dat de door haar gestelde schade is ontstaan als gevolg van de door haar gestelde handelingen van de Belastingdienst/Douane op 23 september 2019.

18. De Afdeling stelt verder vast dat [appellante] op 10 oktober 2019 een rechtstreeks verzoek om schadevergoeding heeft ingediend bij de rechtbank.

19. Op 1 juli 2013 is de Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (hierna: de Wns) in werking getreden, voor zover de wet ziet op schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten. Op grond van artikel V, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wns is titel 8.4 van de Awb, over schadevergoeding, niet van toepassing op schade, veroorzaakt door besluiten of andere handelingen van de Belastingdienst/Toeslagen of van andere bestuursorganen voor zover genomen of verricht in het kader van aan de Belastingdienst opgedragen taken.

Dit laatste doet zich voor omdat de Belastingdienst/Douane [appellante] op 23 september 2019 heeft gecontroleerd op de aangifteplicht liquide middelen van € 10.000,- of meer bij het verlaten van de Europese Unie. Dit betekent dat titel 8.4 van de Awb, en daarmee artikel 8:88 van de Awb, niet van toepassing is op haar verzoek, maar het recht zoals dat voor 1 juli 2013 gold (zie de uitspraak van de Afdeling van 10 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1375](#), r.o. 4.1).

20. De rechtbank heeft niet onderkend dat titel 8.4 van de Awb, en daarmee artikel 8:88 van de Awb, niet van toepassing is en het verzoek van [appellante] ten onrechte getoetst aan artikel 8:88 van de Awb. Dat betekent niet dat de uitspraak van de rechtbank alleen daarom al moet worden vernietigd. De rechtbank was ook op grond van het oude recht niet bevoegd te oordelen over het verzoek om schadevergoeding.

[...]

22. In dit geval bestond geen mogelijkheid voor de bestuursrechter om met toepassing van artikel 8:73, eerste lid, van de Awb (oud) de staatssecretaris tot schadevergoeding te veroordelen, omdat [appellante] het verzoek niet heeft gedaan tijdens een bij die rechtbank aanhangig gemaakt beroep tegen een besluit waartegen beroep bij de rechtbank open stond. De door haar gestelde schadeoorzaak was bovendien geen appellabel besluit, maar een feitelijk handelen van de Belastingdienst/Douane.

23. Gelet op het voorgaande is de rechtbank terecht, zij het op onjuiste gronden, tot het oordeel gekomen dat zij onbevoegd is over het verzoek van [appellante] te oordelen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:682](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 04-03-2022 (publ. 08-03-2022), UTR 22/252 ([ECLI:NL:RBMNE:2022:855](#));
- MK Rechtbank Noord-Holland, 25-02-2022 (publ. 07-03-2022), HAA 19/5544 ([ECLI:NL:RBNHO:2022:1448](#));
- MK Rechtbank Den Haag, 12-01-2022 (publ. 08-03-2022), SGR 20/2507 ([ECLI:NL:RBDHA:2022:1411](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 24-02-2022 (publ. 09-03-2022), SGR 21/3424 ([ECLI:NL:RBDHA:2022:1861](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2022, 214

ABRS, 09-03-2022, 202100368/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Bunnik.

Algemene wet bestuursrecht

Wet ruimtelijke ordening (hierna: Wro) 6.1

PLANSCHADE. HOGER BEROEP. Grondentrichter. De ABRS heeft er voor gekozen om de grondentrichter alleen te hanteren binnen het omgevingsrecht en niet langer daar buiten, ook

niet in zaken over besluiten waarbij belangen van derden betrokken (kunnen) zijn. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 9 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:363](#) en [ECLI:NL:RVS:2022:362](#). Hoewel een besluit over planschade gebaseerd is op artikel 6.1 Wro heeft de ABRS met zaken op het gebied van het omgevingsrecht niet mede het oog gehad op zaken over tegemoetkoming in planschade. Er bestaat geen aanleiding om op dit punt een onderscheid te maken tussen planschadezaken en andere nadeelcompensatiezaken. Bij planschadezaken en andere nadeelcompensatiezaken in het omgevingsrecht wordt de grondentrichter verlaten. Er gelden wel enige beperkingen voor het aanvoeren van nieuwe gronden in hoger beroep.

Besluit waarbij het college de aanvraag van [appellant] om een tegemoetkoming in planschade heeft afgewezen. [...]

4. De rechtbank heeft overwogen dat in beroep alleen de gronden kunnen worden behandeld die [appellant] heeft aangevoerd tegen de weigering om hem een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van de omgevingsvergunningen toe te kennen. Daarbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat [appellant] in zijn beroepschrift van 15 april 2020 en in het aanvullende beroepschrift van 1 juli 2020 alleen gronden over de planschade ten gevolge van de omgevingsvergunningen heeft aangevoerd. [...]

5. [appellant] heeft in hoger beroep alleen gronden aangevoerd over de gestelde planschade ten gevolge van het nieuwe bestemmingsplan. Hij betoogt dat hij zijn beroep nooit heeft willen beperken tot uitsluitend de planschade ten gevolge van de twee omgevingsvergunningen. Hij voert aan dat hij vijftig producties aan de rechtbank heeft gezonden en dat daaruit blijkt dat zijn beroep ook betrekking had op de weigering hem een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van de planologische verandering toe te kennen.

6. De Afdeling laat in het midden of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het indienen van het advies van Kraan & De Jong van 30 november 2020 twee weken voor de zitting in strijd was met de goede procesorde. Daarvoor is het volgende van belang.

In de recente uitspraak van 9 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:363](#), heeft de Afdeling het volgende overwogen. Voorheen oordeelde de Afdeling dat een voor het eerst in hoger beroep bij haar aangevoerde grond buiten beschouwing moet blijven, als de belanghebbende die grond redelijkerwijs al bij de rechtbank naar voren had kunnen brengen. Dit wordt wel de grondentrichter tussen beroep en hoger beroep genoemd. Ter bevordering van de rechtseenheid tussen de hoogste bestuursrechters en om redenen van rechtsbescherming heeft de Afdeling aanleiding gezien de grondentrichter te verlaten, zij het dat zij in het omgevingsrecht een andere benadering zal volgen om recht te doen aan de positie van derden-belanghebbenden. De Afdeling heeft er dus voor gekozen om de grondentrichter alleen te hanteren binnen het omgevingsrecht en niet langer daar buiten, ook niet in zaken over besluiten waarbij belangen van derden betrokken (kunnen) zijn. Omwille van de uitvoerbaarheid en hanteerbaarheid kiest de Afdeling dus voor een onderscheid tussen 'omgevingsrechtelijke zaken' enerzijds en alle andere zaken anderzijds. Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van eveneens 9 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:362](#).

Hoewel een besluit over planschade gebaseerd is op artikel 6.1 Wro heeft de Afdeling met zaken op het gebied van het omgevingsrecht niet mede het oog gehad op zaken over tegemoetkoming in planschade. Naar het oordeel van de Afdeling bestaat er geen aanleiding om op dit punt een onderscheid te maken tussen planschadezaken en andere nadeelcompensatiezaken. Net als bij nadeelcompensatiezaken, waarbij het gaat om schade die beweerdelijk is veroorzaakt door een besluit dat niet is gebaseerd op het omgevingsrecht, wordt bij planschadezaken en andere

nadeelcompensatiezaken in het omgevingsrecht de grondentrichter verlaten. Er gelden wel enige beperkingen voor het aanvoeren van nieuwe gronden in hoger beroep. Zo zullen gronden die uitdrukkelijk zijn prijsgegeven, buiten beschouwing worden gelaten als zij in hoger beroep (opnieuw) worden aangevoerd (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de CRvB van 5 januari 2006, [ECLI:NL:CRVB:2006:AU9486](#), en het arrest van de Hoge Raad van 4 december 2009, [ECLI:NL:HR:2009:BG7213](#)). Verder kan op een gegeven instemming met een door de rechter in eerste aanleg gekozen werkwijze in hoger beroep niet worden teruggekomen (uitspraak van de Afdeling van 19 januari 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP1317](#)). Deze uitzonderingen doen zich in deze zaak niet voor. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:693](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” (JnB 2022, 208).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 215

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 24-02-2022 (publ. 02-03-2022), BRE 21/852 CRTV

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

BW 7:673e

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. BIJZONDERE SITUATIE. Nu het hier om relatief nieuwe wetgeving gaat waarover ten tijde in geding nog geen rechtspraak was gevormd, niet in geschil is dat aan de overige voorwaarden voor compensatie is voldaan, en met inachtneming van de bijzondere situatie, is de rechtbank van oordeel dat het eiseres ook niet redelijkerwijs duidelijk hoefde te zijn dat er ten onrechte een compensatie werd toegekend. Intrekking van het toekenningsbesluit is in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

Beoordeling rechtbank

Is voldaan aan de voorwaarden voor compensatie van de transitievergoeding?

[...] 9. Niet in geschil is dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat de arbeidsovereenkomst is beëindigd na de periode van 2 jaar arbeidsongeschiktheid van de werknemer. [...] Het UWV heeft dan ook terecht gesteld dat de eerdere toekenning van compensatie onjuist is geweest. De vervolgvraag is of het UWV op deze toekenning terug mocht komen.

Was het UWV bevoegd om op de eerdere toekenning terug te komen?

[...] 11. Niet in geschil is dat uit het aanvraagformulier duidelijk blijkt dat de arbeidsovereenkomst is beëindigd voordat de werknemer 2 jaar arbeidsongeschikt was. Met het besluit van 6 mei 2020 is echter zonder enig voorbehoud aan eiseres een compensatie toegekend. Eiseres heeft ter zitting gesteld dat zij geen enkele reden had om te twijfelen aan de rechtmatigheid van deze toekenning. Daarbij heeft eiseres gewezen op de bijzondere situatie dat er sprake was van toekenning van een IVA-uitkering na een verkorte wachttijd.

12. De rechtbank acht het aannemelijk dat eiseres, gelet op deze bijzondere situatie, niet wist dat de toekenning ten onrechte had plaatsgevonden. Nu het hier om relatief nieuwe wetgeving gaat waarover ten tijde in geding nog geen rechtspraak was gevormd, niet in geschil is dat aan de overige

voorwaarden voor compensatie is voldaan, en met inachtneming van de bijzondere situatie, is de rechtbank van oordeel dat het eiseres ook niet redelijkerwijs duidelijk hoefde te zijn dat er ten onrechte een compensatie werd toegekend. Het argument van het UWV dat er op de website expliciete informatie staat over een dergelijke situatie maakt dit niet anders, nu niet gebleken is dat deze informatie ook al ten tijde van de aanvraag door eiseres op de website stond. Van belang is verder dat het voor het UWV kennelijk bij de beslissing op de aanvraag eveneens niet zondermeer duidelijk was dat er in dit geval geen recht bestond op compensatie, gelet op het feit dat toen de compensatie is toegewezen. Dit was ook in de periode daarna het geval, nu pas na ruim 7 maanden, na evaluatie van de uitvoering van de regeling door het UWV, terug is gekomen op de eerdere toekening. Verder acht de rechtbank nog van belang dat in de wetsgeschiedenis de herzieningsbepaling van artikel 7:673e, vijfde lid van het BW wordt toegelicht aan de hand van de situaties dat de werkgever op zijn aanvraag bewust of onbewust onjuiste informatie heeft verstrekt.¹¹ Hiervan is in de situatie van eiseres geen sprake.

13. Gelet op wat hiervoor is overwogen is de rechtbank van oordeel dat intrekking van het toekenningsbesluit in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel. De intrekking van het toekenningsbesluit kan daarom geen stand houden. Dit betekent dat eiseres recht heeft op compensatie conform het toekenningsbesluit van 6 mei 2020 en dat de terugvordering komt te vervallen.

14. Het beroep zal gegrond worden verklaard en het bestreden besluit zal worden vernietigd. De rechtbank zal zelf in de zaak voorzien, door de primaire besluiten 1 en 2 te herroepen.

[ECLI:NL:RBZWB:2022:953](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2022, 216

Rechtbank Noord-Holland, 18-02-2022 (publ. 28-02-2022), HAA 21/1558

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Velsen, verweerder.

Participatiewet (PW) 44

PARTICIPATIEWET. TERUGWERKENDE KRACHT. BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN. Naar het oordeel van de rechtbank is in dit geval sprake van bijzondere omstandigheden die bijstandsverlening met terugwerkende kracht tot 11 april 2020 rechtvaardigen. Vaststaat dat eiser op zijn aanvraag van 11 april 2020 heeft vermeld dat zijn dochter een spaarrekening heeft met daarop een bedrag van € 20.206,- en dat dit bedrag vaststaat tot 2 september 2022, de dag waarop zij achttien jaar oud wordt. Ook stelt de rechtbank vast dat de gemachtigde van verweerder ter zitting de gang van zaken omtrent de intrekking van de aanvraag van 11 april 2020 heeft bevestigd. Vanwege de drukte als gevolg van de coronapandemie wilde eiser verweerder zo min mogelijk werk verschaffen en daarom heeft hij de aanvraag ingetrokken. Voorts was bij aanvang van de coronapandemie erg onduidelijk welke ondernemers voor noodsteun in aanmerking konden komen en zijn de noodsteunregelingen tussentijds aangepast dan wel uitgebreid. En tot slot is niet in geschil dat het inkomen van eiser vanaf 11 april 2020 onder het voor hem toepasselijke bijstandsniveau lag. Gelet op al deze omstandigheden heeft eiser naar het oordeel van de rechtbank met ingang van 11 april 2020

recht op een aanvullende bijstandsuitkering. Omdat eiser inkomsten geniet, zal verweerder onderzoek moeten doen naar de hoogte van eisers recht op bijstand. De rechtbank ziet geen aanleiding om, zoals eiser wil, de uitkering al per 1 maart 2020 toe te kennen omdat de Tozo-regeling in deze procedure niet aan de orde is. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBNHO:2022:595](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2022, 217

MK CRvB, 24-02-2022, (publ. 10-03-2022), 19/5104 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 20
AKW 6

KINDERBIJSLAG. CHAVEZ-VILCHEZ. De Raad komt tot de slotsom dat het ontbreken van een identiteitsbewijs in de omstandigheden van dit geval niet kan afdoen aan het afgeleide verblijfsrecht dat appellante ontleent aan artikel 20 van het VWEU en het daarmee verband houdende recht op kinderbijslag. Appellante komt een op grond van artikel 20 van het VWEU afgeleid verblijfsrecht toe; artikel 6, tweede lid, van de AKW mag niet aan appellante worden tegengeworpen. Het bestreden besluit is dan ook niet deugdelijk gemotiveerd. Voor de beoordeling van het recht op kinderbijslag van appellante zal de SvB nog moeten onderzoeken of appellante op grond van artikel 6, eerste lid, van de AKW als verzekerde voor de AKW kan worden aangemerkt. Hierbij is van belang de vraag vanaf welk kwartaal appellante als ingezetene van Nederland kan worden aangemerkt.

[ECLI:NL:CRVB:2022:482](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 218

MK CRvB, 15-02-2022 (publ. 07-03-2022), 21/2879 TOZO-PV

college van burgemeester en wethouders van Katwijk.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo) 5, 6

TOZO. PARTNERALIMENTATIE. Het college heeft de alimentatie die appellant in de maanden april en mei 2020 van zijn ex-partner heeft ontvangen, terecht als inkomen van appellant aangemerkt. De ontvangen partneralimentatie van € 2.500,- per maand en de inkomsten uit bedrijf in die maanden gaan de voor appellant toepasselijke bijstandsnorm (ruim) te boven. Het college heeft de aanvraag om algemene bijstand op grond van de Tozo dan ook terecht afgewezen. De Tozo biedt geen grondslag voor de stelling van appellant dat de ontvangen partneralimentatie dient te worden gelijkgesteld met inkomen van de partner. Dit geldt ook

voor de stelling dat het bij de Tozo alleen gaat om een achteruitgang in het inkomen uit de zelfstandige onderneming en met andere punten geen rekening wordt gehouden. Ook andere inkomensbronnen van de aanvrager, zoals partneralimentatie, zijn immers voor de vaststelling van het recht op algemene bijstand op grond van de Tozo van belang. De stelling van appellant dat met twee maten wordt gemeten, doordat een aanvrager die een partner heeft met een inkomen van € 2.500,- per maand wel recht heeft op een Tozo-uitkering en een aanvrager die van de ex-partner alimentatie van € 2.500,- per maand ontvangt niet, treft evenmin doel. Hoger beroep slaagt niet.

[ECLI:NL:CRVB:2022:410](#)

JnB 2022, 219

Rechtbank Amsterdam, 01-02-2022 (publ. 02-03-2022), AMS 21/3089

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo)

TOZO. WINST. TERUGVORDERING. De rechtbank overweegt dat het recht op een Tozo-uitkering en de hoogte ervan maandelijks wordt vastgesteld. De Tozo-verstrekking wordt op maandbasis verrekend met de winst die in dezelfde maand is behaald. Daarom kon [eiseres] haar winstverklaring ook alleen per maand invullen. Dit betekent dat niet van belang is of er in andere maanden of ten opzichte van het voorgaande jaar verlies is geleden. Verder geldt dat het college in de toekenningsbeslissing van 6 juni 2020 heeft aangegeven dat: *“Indien u in de maanden maart, april of mei winst heeft gerealiseerd, moet u dit deel van de Tozo uitkering terugbetalen.”* Hieruit had [eiseres] kunnen afleiden dat de winst per maand wordt bepaald. Op het aan haar verstrekte voorschot is geen winst of geschat bedrag in mindering gebracht, omdat het college dat vooraf niet goed kon bepalen. Nu de juistheid van de winstverklaring tussen partijen niet in geschil is, staat vast dat [eiseres] in maart 2020 € 959,- winst heeft behaald. Het college heeft daarom in redelijkheid het bedrag van € 785,97 van [eiseres] teruggevorderd, waarbij het rekening heeft gehouden met afgedragen winstbelasting. Geen sprake van dringende redenen op grond waarvan het college van terugvordering had moeten afzien. Beroep op vertrouwensbeginsel en gelijkheidsbeginsel slaagt niet.

[ECLI:NL:RBAMS:2022:538](#)

JnB 2022, 220

MK Rechtbank Noord-Holland, 24-02-2022 (publ. 07-03-2022), HAA 20/5464

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Tijdelijke Noodmaatregel Overbrugging Werkgelegenheid (NOW)

Beleidsregels ontheffing verbod op werktijdverkorting 2004 (Beleidsregel oud)

NOW. AFWIJZING VERZOEK WERKTIDVERKORTING. Vaststaat dat de aanvraag wtv door eiseres is ingediend nadat de Beleidsregel oud was ingetrokken. De vraag die de rechtbank, gelet op hetgeen door eiseres naar voren is gebracht, moet beantwoorden is of het onredelijk is om deze ingetrokken beleidsregel niet toe te passen op de aanvraag van eiseres. Deze vraag beantwoordt de rechtbank ontkennend. Zoals door verweerder met juistheid naar voren is gebracht, brachten de maatregelen vanwege het covid-19-coronavirus grote maatschappelijke gevolgen met zich, ook ten aanzien van de arbeidsmarkt. Zoals ook door eiseres is onderschreven kon het zeer grote aantal aanvragen voor wtv niet meer worden verwerkt. Het intrekken van de Beleidsregel oud kan daarom niet als onredelijk worden

aangemerkt, waarbij van belang is dat in de plaats daarvan de NOW is ingevoerd. Specifiek voor kinderopvangorganisaties geldt dat het uitgangspunt van de overheid was dat zij de kosteloze noodopvang zouden kunnen financieren met niet afgenomen maar wel betaalde kinderopvang. Voor zover eiseres heeft gesteld dat zij in verhouding met andere kinderopvangorganisaties zo veel meer kosteloze noodopvang heeft moeten verzorgen, dat dit uitgangspunt niet opgaat, heeft zij dat niet onderbouwd. Hierbij zij opgemerkt dat ook als de stelling van eiseres juist zou zijn, dat nog niet zou leiden tot het oordeel dat sprake is van een zodanig bijzondere omstandigheid dat verweerder had dienen af te wijken van de intrekking van de Beleidsregel oud. De rechtbank wijst er in dit kader verder nog op dat eiseres in het jaar 2020 volgens haar eigen verklaring geen omzetverlies heeft geleden. Van een vermindering van haar inkomsten, waarvan eiseres in haar beroepschrift gewag maakt, is dan ook niet gebleken. Naar het oordeel van de rechtbank kan het ontbreken van overgangsrecht, gelet op de geschetste omstandigheden, niet als onredelijk worden aangemerkt. Hierbij is mede van belang dat de NOW reeds op 31 maart 2020 werd bekend gemaakt, zodat werkgevers slechts een relatief korte periode in onzekerheid hebben hoeven verkeren. Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBNHO:2022:1750](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2022, 221

MK ABRS, 09-03-2022, 202102066/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Ede, appellant.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 15

AVG. MISBRUIK VAN RECHT. Verzoek om inzage. I.c. wordt geen aanleiding gezien het verzoek aan te merken als misbruik van recht. Misbruik van recht kan zich voordoen indien een bevoegdheid wordt aangewend voor een ander doel dan waarvoor zij is gegeven.

Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 6 november 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3754](#). Het doel van het AVG-verzoek kan daarom relevant zijn om te beoordelen of misbruik van recht heeft plaatsgevonden. I.c. wordt overwogen dat het gestelde doel van het verzoek in overeenstemming is met de doelen van de AVG. Een betrokkene heeft het recht om persoonsgegevens die over hem zijn verzameld, in te zien, en moet dat recht eenvoudig en met redelijke tussenpozen kunnen uitoefenen, zodat hij zich van de verwerking op de hoogte kan stellen en de rechtmatigheid daarvan kan controleren (zie punt 63 van de considerans van de AVG).

[ECLI:NL:RVS:2022:688](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2022, 210)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de kansspelen

JnB 2022, 222

MK ABRS, 09-03-2022, 202005769/1/A3

raad van bestuur van de Kansspelautoriteit (hierna: de KSA).

Wet op de kansspelen (hierna: Wok) 1 lid 1 aanhef en onder a

WET OP DE KANSSPELEN. Last onder dwangsom. I.c. heeft de KSA zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat het verkrijgen en openen van packs (ook wel "loot boxes" genoemd) binnen het computerspel FIFA22 als een opzichzelfstaand spel kan worden beschouwd, zodat dit in zoverre niet als kansspel in de zin van artikel 1, aanhef en onder a, van de Wok kan worden aangemerkt. Dat het spel FIFA als geheel een kansspel is, heeft de KSA niet gesteld. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de KSA i.c. bevoegd was handhavend op te treden.

Besluit waarbij de KSA aan EA een last onder dwangsom heeft opgelegd, omdat zij volgens de KSA het in artikel 1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op de kansspelen (hierna: Wok) opgenomen verbod heeft overtreden (hierna: het dwangsombesluit). [...]

2. EA is de uitgever van het computerspel FIFA. De meest recente editie, FIFA22, is op 1 oktober 2021 op de markt verschenen. Binnen FIFA bestaan verschillende manieren om het spel te spelen. De meest populaire speelmodus is de FIFA Ultimate Team (FUT) modus. Dit is een online modus, waarin FIFA-spelers hun eigen team van voetballers kunnen samenstellen en daarmee tegen zowel de computer als tegen andere FIFA-spelers virtuele voetbalwedstrijden kunnen spelen. Een speler begint met een starterspakket en hij kan zijn team vervolgens aanpassen en verbeteren. Dat kan door virtuele voetballers of in-game items op de virtuele transfermarkt voor FUT-munten te verhandelen of te ruilen met andere spelers. Daarnaast kan een speler een pack (een digitaal pakketje) verwerven, waarvan de precieze inhoud niet vooraf bekend is en dat virtuele voetballers of andere in-game items bevat. De inhoud van de packs kan worden verhandeld op de virtuele transfermarkt. Deze zaak gaat over deze packs (ook wel "loot boxes" genoemd) en de vraag of deze moeten worden aangemerkt als een kansspel in de zin van de Wok.

[...]

6. EA bestrijdt de aangevallen uitspraak en stelt zich op het standpunt dat de packs en de FUT-modus geen kansspel zijn in de zin van de Wok. [...]

Last onder dwangsom

7. EA betoogt dat de rechtbank de parlementaire geschiedenis onjuist heeft uitgelegd door te overwegen dat de wetgever heeft beoogd om met het begrip kansspel van de Wok een "zo ruim mogelijke betekenis" en een zo ruim mogelijk toepassingsgebied te geven. Daartoe betoogt EA dat die overweging geen grondslag vindt in de daarbij aangehaalde Kamerstukken II 1963/64, 7603, nr. 3, p. 6. Volgens EA volgt uit de betreffende passage alleen dat het kansspelbegrip techniek-neutraal is. De wetgever heeft het begrip kansspel juist willen afbakenen door de Wok op de Wet op de Kansspelbelasting af te stemmen. Ook heeft de rechtbank volgens EA een onjuiste toetsingsmaatstaf aangelegd door terughoudend te beoordelen of de KSA mocht oordelen dat voldaan is aan de bestanddelen 'kans' en 'prijs of premie'. Bovendien is de rechtbank niet ingegaan op haar betoog dat de KSA buiten haar wettelijke taak is getreden door op te treden tegen de packs

van FIFA, terwijl geen sprake is van kansspelverslaving. Ook zijn haar betogen met betrekking tot de bestanddelen 'mededinging' en 'gelegenheid geven tot' onbesproken gebleven, aldus EA. [...]

7.2. Tussen partijen is niet in geschil dat de Wok techniek-neutraal is geformuleerd. De wetgever kon bij het opstellen van de Wok in 1964 geen rekening houden met factoren zoals internet, telecommunicatie, loot boxes, of de vermenging van videogames en kansspelen. Of voldaan is aan de bestanddelen om een spel als kansspel te kwalificeren moet dan ook worden beoordeeld in het licht van de huidige technieken, in die zin moet het begrip kansspel dan ook ruim worden uitgelegd. De rechtbank heeft daartoe terecht verwezen naar Kamerstukken II 1963/64, 7603, nr. 3, p. 6 en 7, waarin wordt gesproken over uiteenlopende vormen van wat men samenvattend kansspelen kan noemen

7.3. Het betoog in zoverre faalt.

7.4. Voordat wordt toegekomen aan de betogen van EA over het voldoen aan de bestanddelen van de Wok, dient eerst het volgende te worden beoordeeld.

Zijn de packs van FIFA te beschouwen als aparte spellen die los van de FUT-modus moeten worden beoordeeld?

8. EA betoogt dat de rechtbank ten onrechte ervan is uitgegaan dat loot boxes - en in het bijzonder de packs van FIFA - als aparte spellen moeten worden beschouwd die geïsoleerd van de FUT-modus beoordeeld moeten worden. [...]

8.1. Niet in geschil is dat het spel FIFA en specifiek de FUT-modus daarvan een behendigheidsspel is. De FUT-modus is een spel waarbij gamers virtuele voetbalwedstrijden spelen. Het spelen van deze wedstrijden is het doel van het spel en om dit zo goed mogelijk te doen, moeten gamers proberen een sterk team samen te stellen dat past bij hun speelstijl. Dit kunnen zij doen door packs te openen of door op de transfermarkt spelers te kopen met FUT-munten. Deze FUT-munten kunnen alleen worden verdiend door het spel te spelen. De packs zijn dus een onderdeel van de FUT-modus en voegen daaraan een kanselement toe. Zoals EA toelicht, vervullen de packs in de FUT-modus een meerledige functie. Ze stimuleren de onzekerheid die ook in de echte voetbalwereld voorkomt bij het samenstellen van een team. Ze zorgen ervoor dat er niet een oneindige of onrealistische hoeveelheid topspelers in het ecosysteem van de game zitten en ze maken het spel duurzamer doordat een FIFA-speler nooit hetzelfde spel speelt omdat hij constant te maken heeft met een andere instroom van virtuele spelers.

De packs kunnen op vier manieren worden verkregen. Het grootste percentage wordt verkregen door betrokkenheid in het spel. Een kleiner deel van de packs kopen de FIFA-spelers met de FUT-munten. Slechts een klein deel van de packs wordt verkregen met FIFA-punten. Deze punten vormen een virtuele valuta die FIFA-spelers kunnen verkrijgen door aankoop met echt geld, of door schenkingen van EA of andere game-platforms. De packs en de transfermarkt zijn een integraal onderdeel en geïntegreerd onderdeel van de FUT-modus. Voor het spelen van de voetbalwedstrijden is verder van belang dat de FIFA-speler verschillende vaardigheden inzet, zoals het in algemene zin behendig spelen van computerspellen, begrip van (virtueel) voetbal op een tactisch niveau en het managen van een voetbalteam, speelformaties en voetballers. Het managen van het team moet er bovendien op gericht zijn een bepaalde synergie tussen de virtuele voetballers te bewerkstelligen. Dit alles vergt inzicht, kennis, ervaring en behendigheid bij het spelen van de wedstrijden, aldus EA. Behendigheid is een doorslaggevend onderdeel van het spel. Degene die de beste virtuele voetballers in zijn team heeft, maar in algemene zin niet behendig is in het spelen of geen begrip heeft van (virtueel) voetbal, zal het spel nooit winnen van een speler die wel behendig is.

8.2. De KSA heeft de packs van FIFA aangemerkt als een opzichzelfstaand kansspel. Daaraan heeft de KSA ten grondslag gelegd dat de packs los van de FIFA-wedstrijden te kopen en te openen zijn. De goederen zijn dan ook los van de FIFA-wedstrijden te winnen. Het kopen en openen van de packs vindt zelfstandig plaats in een opzichzelfstaand proces, los van het spelen van FIFA-wedstrijden. De prijzen daaruit kunnen zelfstandig van de FIFA-wedstrijden gewonnen worden en zelfstandig van de FIFA-wedstrijden verhandeld worden, zowel voor FUT-munten als - op de zwarte markt - voor echt geld. Volgens de KSA is er geen reden om FIFA-wedstrijden of andere onderdelen van FIFA ook te beoordelen, laat staan het overkoepelende doel van het hele spel. Dat de economische waarde op basis van vraag en aanbod op - onder andere - de transfermarkt is vast te stellen, betekent tenslotte niet dat de transfermarkt onderdeel is van een kansspel. Dat deelnemers de gewonnen goederen gebruiken voor het spelen van FIFA-wedstrijden en die goederen voor hen daardoor een hoge economische waarde vertegenwoordigen, verandert immers niet het feit dat bepaalde voetballers een hoge waarde in het economische verkeer vertegenwoordigen die op echt geld gewaardeerd kan worden en op de zwarte markt zelfs in echt geld uitgekeerd kan worden. Dat sommige packs alleen verkregen kunnen worden na het spelen van FIFA-wedstrijden, doet er volgens de KSA niet aan af dat de packs op zichzelf staan en zelfstandig beoordeeld kunnen worden. De KSA vindt steun voor haar standpunt in de parlementaire stukken over de totstandkoming van de - thans nog niet in werking getreden - Wet Kansspelen op afstand en het Besluit kansspelen op afstand. Het speeldoel of de intentie van de aanbieder of de deelnemer is volgens de KSA niet relevant en maakt het voorgaande niet anders. Het voorkomen dat deelnemers een oneindige of onrealistische hoeveelheid topspelers in een team hebben of het duurzamer maken van het spel door middel van de packs, vormt geen gerechtvaardigde reden om illegale kansspelen binnen een videospel aan te mogen bieden. Bovendien is de intentie van de aanbieder geen bestanddeel van de verbodsbepaling neergelegd in artikel 1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wok. Ditzelfde geldt voor de intentie van de deelnemer, aldus de KSA.

8.3. Niet in algemene zin kan worden gesteld dat het fenomeen loot box ertoe leidt dat er een opzichzelfstaand spel wordt aangeboden binnen een game. Indien de prijsbepaling door toeval wordt bepaald en de gewonnen prijs een bepaalde economische waarde vertegenwoordigt, is niet uitgesloten dat door de introductie van loot boxes een kansspel in de zin van de Wok wordt gecreëerd. Alvorens echter te kunnen beoordelen of door de packs in FIFA een kansspel is ontstaan, dient eerst te worden beoordeeld of het verkrijgen of openen van de packs als een opzichzelfstaand spel kan worden beschouwd.

8.4. EA verwijst naar het arrest van de Hoge Raad van 25 juni 1991, ECLI:NL:HR:1991:AD1447 (NJ 1991/808; Golden Ten), waarin ook de vraag aan de orde was of sprake is van een kansspel in de zin van artikel 1 van de Wok. Of deelnemers aan het spel in het algemeen geen overwegende invloed kunnen uitoefenen, kan de rechter volgens de Hoge Raad vaststellen op grond van verklaringen van getuigen en deskundigen en de wijze waarop dit spel in het algemeen in de praktijk wordt gespeeld. Het gaat er om hoe de grote meerderheid van de spelers het spel feitelijk speelt. De Afdeling constateert dat dat arrest ziet op een andere spelsituatie dan hier aan de orde is. Het Golden Ten-spel zou als behendigheidsspel gezien kunnen worden als een getrainde speler zodanig speelt dat hij door lang te observeren zijn winstkansen vergroot. De behendigheid van de speler is dan (mede) van invloed op de uitkomst van het kansspel. De gemiddelde speler - de grote meerderheid - speelt het Golden Ten-spel echter niet zo en kan daarom niet de uitkomst van het spel in overwegende mate beïnvloeden. Het Golden Ten-spel kon daarom volgens de Hoge Raad worden aangemerkt als een kansspel. Het voorgaande neemt niet weg dat ook voor de beoordeling of het

verkrijgen van de packs als apart spel kan worden aangemerkt, gekeken moet worden hoe het spel door de meerderheid van de gamers wordt gespeeld.

8.5. Het door EA overgelegde onderzoek van prof. dr. R.H. Koning ondersteunt haar standpunt dat de FUT-modus een gemengd behendigheids spel is. De packs voegen een kanselement toe aan het spel. De Afdeling volgt EA in haar betoog dat de praktijk is dat gamers de packs alleen openen met het oog op het spelen van virtuele voetbalwedstrijden. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat de packs worden verkregen en geopend in de FUT-modus. EA betoogt dat 92 procent van de packs wordt verkregen door spelbetrokkenheid. Gamers kunnen door hun behendigheid FUT-munten verdienen, die zij verkrijgen door wedstrijden te spelen en in-game opdrachten te voldoen. Met de aldus verdiende FUT-munten kunnen zij de packs verkrijgen en openen. De gamers gebruiken vervolgens de inhoud van de packs om teams samen te stellen, wedstrijden te spelen en in-game opdrachten te voldoen. De packs worden niet in een omgeving die los staat van de FUT-modus geopend. Hoewel het openen van packs niet tijdens het spelen van wedstrijden en opdrachten zelf kan plaatsvinden, gebeurt dat wel in dezelfde FUT-modus. Dat de packs aldus apart van de wedstrijd of in game-opdracht geopend worden, maakt niet dat sprake is van een apart spel. Dat het niet volstrekt onmogelijk is om de packs op andere wijze te verkrijgen, maakt het vorenstaande niet anders. De grote meerderheid van de packs wordt immers verkregen door en gebruikt voor speldeelname. De verhandelbaarheid van de packs op de zwarte markt is betrekkelijk. De zwarte markt richt zich met name op het verhandelen van complete accounts in plaats van losse packs of de inhoud daarvan. De KSA kan niet één onderdeel - namelijk dat de packs los van het spel te kopen en openen zijn - isoleren om te concluderen dat sprake is van een apart spel, tenzij de KSA uitgebreid kan motiveren dat dit op grote schaal plaatsvindt. Daarin is de KSA niet geslaagd. Gezien het vorenstaande heeft de rechtbank ten onrechte de KSA gevolgd in haar standpunt dat de packs als afzonderlijk spel beoordeeld moeten worden.

8.6. Het betoog van EA slaagt.

Conclusie last onder dwangsom

9. Gezien het vorenstaande heeft de KSA zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat het verkrijgen en openen van de packs als een opzichzelfstaand spel kan worden beschouwd, zodat dit in zoverre niet als kansspel in de zin van artikel 1, aanhef en onder a, van de Wok kan worden aangemerkt. Dat het spel FIFA als geheel een kansspel is, heeft de KSA niet gesteld. Hetgeen overigens door de EA is aangevoerd, behoeft daarom geen bespreking meer. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de KSA bevoegd was handhavend op te treden omdat EA heeft gehandeld in strijd met artikel 1, aanhef en onder a, van de Wok en dat de KSA terecht de last onder dwangsom heeft opgelegd. Deze last kan daarom niet in stand blijven. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:690](#)

Zie ook het bij deze uitspraak uitgebrachte [persbericht](#) van 9 maart 2022 ("Dwangsom onterecht opgelegd: 'loot boxes' in computerspel FIFA22 zijn geen kansspel").

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Ongewenstverklaring

JnB 2022, 223

MK ABRS, 07-03-2022, 202001384/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 3 lid 6, 11 lid 2

Vw 2000 66a lid 4

ONGEWENSTVERKLARING. De staatssecretaris heeft de ongewenstverklaring aangemerkt als een inreisverbod waarvan de rechtsgevolgen in beginsel niet langer dan vijf jaar mogen worden gehandhaafd. Ook als de staatssecretaris de ongewenstverklaring vijf jaar of korter wil handhaven, moet hij toelichten waarom het persoonlijke gedrag van de vreemdeling een voldoende werkelijke, voldoende actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt om die termijn te rechtvaardigen en waarom niet met een kortere duur kan worden volstaan.

1. De staatssecretaris heeft de vreemdeling ongewenst verklaard bij besluit van 28 oktober 2011 omdat hij een gevaar vormde voor de openbare orde. Die ongewenstverklaring gold voor onbepaalde tijd. In de huidige procedure heeft de staatssecretaris de ongewenstverklaring aangemerkt als een inreisverbod waarvan de rechtsgevolgen in beginsel niet langer dan vijf jaar mogen worden gehandhaafd. Omdat die termijn nog niet is verlopen, heeft hij het verzoek om opheffing van de ongewenstverklaring afgewezen. De vreemdeling betoogt echter dat de staatssecretaris het verzoek had moeten inwilligen, alleen al omdat zijn persoonlijke gedrag geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. [...]

3. [...] Dat de staatssecretaris de ongewenstverklaring niet langer dan vijf jaar mag handhaven, betekent nog niet dat hij dat gedurende een kortere tijd zonder een nadere beoordeling wel mag. De vreemdeling betoogt terecht dat de ongewenstverklaring destijds is uitgevaardigd op grond van nationaal recht ter bescherming van de openbare orde voordat de Terugkeerrichtlijn daarin was geïmplementeerd, en dat de staatssecretaris daarom nu alsnog aan de hand van het zogenoemde Unierechtelijke openbare-ordecriterium uit het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 2015, [ECLI:EU:C:2015:377](#), Z.Zh. en I.O., moet beoordelen of en hoe lang hij de ongewenstverklaring als inreisverbod mag handhaven. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 4 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1725](#), r.o. 9.2 en 10.2.

3.1. Dit betekent dat ook als de staatssecretaris de ongewenstverklaring vijf jaar of korter wil handhaven, hij moet toelichten waarom het persoonlijke gedrag van de vreemdeling een voldoende werkelijke, voldoende actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt om die termijn te rechtvaardigen en waarom niet met een kortere duur kan worden volstaan. De maximale termijn is afhankelijk van alle relevante omstandigheden van het individuele geval, waaronder de precieze ernst en actualiteit van de bedreiging. Als uit de door de staatssecretaris te verrichten beoordeling blijkt dat het persoonlijke gedrag van de vreemdeling geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, moet de staatssecretaris het verzoek om opheffing van de ongewenstverklaring inwilligen.

[ECLI:NL:RVS:2022:665](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2022, 224

MK ABRs, 07-03-2022, 202200020/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. De enkele omstandigheid dat de geldigheid van een verblijfsdocument verloopt brengt niet al met zich dat de houder daarvan in het desbetreffende land niet langer de aan hem verleende vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus geniet.

3. [...] De staatssecretaris betoogt terecht dat uit de uitspraak van 9 mei 2017

[\[ECLI:NL:RVS:2017:1253\]](#) volgt dat de enkele omstandigheid dat de geldigheid van een verblijfsdocument verloopt niet al met zich brengt dat de houder daarvan in het desbetreffende land niet langer de aan hem verleende vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus geniet.

Gezien het voorgaande betoogt hij terecht dat het ervoor moet worden gehouden dat de vreemdelingen in Polen nog steeds een subsidiaire beschermingsstatus genieten. Voornoemde brief van de Poolse autoriteiten bevat in dat verband voldoende verblijfsrechtelijke informatie. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

In wat de vreemdelingen hebben aangevoerd bestaat geen grond voor een ander oordeel. Dat zij, naar zij stellen, vanaf 2009 tot aan hun asielverzoek in Duitsland, in Rusland hebben verbleven doet er niet aan af dat de staatssecretaris terecht betoogt dat uit de brief van de Poolse autoriteiten van 27 oktober 2021 niet blijkt dat deze autoriteiten in hun vertrek aanleiding hebben gezien de aan hen verleende beschermingsstatus in te trekken. Anders dan de rechtbank heeft overwogen is er gelet hierop geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris nader onderzoek had moeten verrichten, en dat de besluiten bij gebreke daarvan onzorgvuldig zijn voorbereid. Daarbij neemt de Afdeling eveneens in aanmerking dat de staatssecretaris in het hogerberoep schriftelijk heeft gewezen op Poolse autoriteiten hem op 13 december 2021 hebben laten weten dat zij akkoord zijn met wedertoelating van de vreemdelingen.

In de schriftelijke uiteenzetting betogen de vreemdelingen dat het bericht van 13 december 2021 uitsluitend iets zegt over het verkrijgen van toegang tot Polen, maar hieruit niet blijkt dat de aanvraag om verlenging van het verblijfsdocument enige kans van slagen heeft. Zij wijzen daarbij op hun (aanvullende) beroepsgronden, waarin is gewezen op stukken van de Helsinki Foundation for Human Rights en The Association for Legal Intervention. Anders dan zij betogen volgt uit de door hen overgelegde stukken niet dat het al op voorhand kansloos is om in Polen een nieuw verblijfsdocument aan te vragen of dat de beschermingsstatus zonder meer zal worden ingetrokken na terugkeer. Deze stukken beschrijven de mogelijkheden die de wetgeving in Polen kent om een beschermingsstatus in te trekken. Hieruit volgt niet dat dit zich in alle gevallen - in het bijzonder die van de vreemdelingen - ook zal voordoen. De vreemdelingen hebben niet aannemelijk gemaakt dat dit wel het geval zal zijn. Anders dan zij betogen mocht de staatssecretaris daarom ervan uitgaan dat zij in Polen nog altijd subsidiaire bescherming genieten.

[ECLI:NL:RVS:2022:669](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 225

HvJEU (Derde kamer), 03-03-2022, C-409/20

UN.

Richtlijn 2008/115/EG 6 lid 1, 7 lid 1 lid 2, 8 lid 1

TERUGKEERRICHTLIJN. Richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn] – in het bijzonder artikel 6, lid 1, en artikel 8, lid 1, ervan, gelezen in samenhang met artikel 6, lid 4, en artikel 7, leden 1 en 2, van deze richtlijn – moet aldus worden uitgelegd dat zij niet in de weg staat aan een regeling van een lidstaat die het illegale verblijf van een derdelander op het grondgebied van deze lidstaat, wanneer er geen sprake is van verzwarende omstandigheden, in eerste instantie bestraft met een geldboete en een bevel om het grondgebied van die lidstaat binnen een gestelde termijn te verlaten tenzij het verblijf van deze derdelander wordt geregulariseerd voordat deze termijn is verstreken, en in tweede instantie, indien het verblijf van die derdelander niet is geregulariseerd, bestraft met een besluit waarbij zijn gedwongen verwijdering wordt gelast, mits die termijn wordt vastgesteld overeenkomstig de vereisten van artikel 7, leden 1 en 2, van die richtlijn.

[ECLI:EU:C:2022:148](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2022/148)

JnB 2022, 226

HvJEU (Vijfde kamer), 10-03-2022, C-519/20

K.

Richtlijn 2008/115/EG 16 lid 1, 18

Handvest van de grondrechten 47

TERUGKEERRICHTLIJN. Bewaring in een gevangenis. Noodsituatie.

1) Artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat een bepaalde afdeling van een gevangenis, die weliswaar een eigen directeur heeft, maar onder de leiding van die gevangenis en onder het gezag van de voor het gevangeniswezen bevoegde minister ressorteert, en waar derdelanders met het oog op hun verwijdering in bewaring worden gehouden in gespecialiseerde gebouwen die over eigen voorzieningen beschikken en gescheiden zijn van de andere gebouwen van deze afdeling, waarin strafrechtelijk veroordeelde personen worden gedetineerd, kan worden beschouwd als een „speciale inrichting voor bewaring” in de zin van die bepaling, mits de voor die derdelanders geldende bewaringsomstandigheden zoveel mogelijk voorkomen dat deze bewaring gelijkstaat aan detentie in een gevangenisomgeving en van dien aard zijn dat zowel de door het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie gewaarborgde grondrechten als de rechten die zijn verankerd in artikel 16, leden 2 tot en met 5, en artikel 17 van die richtlijn, worden geëerbiedigd.

2) Artikel 18 van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, moet aldus worden uitgelegd dat de nationale rechter die zich in het kader van zijn bevoegdheid moet uitspreken over het bevel tot bewaring of tot verlenging van de bewaring in een gevangenis van een derdelander in afwachting van zijn verwijdering, moet kunnen nagaan of is voldaan aan de voorwaarden waaronder een lidstaat deze derdelander krachtens artikel 18 in bewaring kan houden in een gevangenis.

3) Artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met het beginsel van voorrang van het Unierecht, moet aldus worden uitgelegd dat een nationale rechter een regeling van een

lidstaat op grond waarvan illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijvende derdelanders in afwachting van hun verwijdering tijdelijk in bewaring mogen worden gesteld in een gevangenis, waar zij gescheiden worden gehouden van de gewone gevangenen, buiten toepassing moet laten wanneer niet of niet langer is voldaan aan de voorwaarden waaronder een dergelijke regeling volgens artikel 18, lid 1, en artikel 16, lid 1, tweede volzin, van die richtlijn verenigbaar is met het Unierecht.

[ECLI:EU:C:2022:178](#)

JnB 2022, 227

HvJEU (Derde kamer), 03-03-2022, C-349/20

NB en AB.

Richtlijn 2004/83/EG

KWALIFICATIERICHTLIJN. Vluchtelingenstatus. Ophouden van de bescherming of bijstand van de UNRWA.

- 1) Artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat voor de vaststelling of de bescherming of bijstand van de Organisatie van de Verenigde Naties voor hulpverlening aan Palestijnse vluchtelingen in het Nabije Oosten (UNRWA) is opgehouden, zodat een persoon op grond van dat feit aanspraak kan maken op de „vluchtelingenstatus” in de zin van deze bepaling, bij de individuele beoordeling niet alleen rekening dient te worden gehouden met de relevante omstandigheden die gelden op het moment waarop deze persoon het werkgebied van de UNRWA heeft verlaten, maar ook met de omstandigheden die gelden op het moment waarop de bevoegde autoriteiten een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus in behandeling nemen of de bevoegde rechterlijke instanties een beslissing nemen over een beroep tegen een weigering van die status.
- 2) Artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83 moet aldus worden uitgelegd dat in het kader van de beoordeling of de bescherming of bijstand van de UNRWA is opgehouden, zodat een persoon op grond van dat feit aanspraak kan maken op de „vluchtelingenstatus” in de zin van deze bepaling, wanneer de betrokkene aantoont dat hij het werkgebied van de UNRWA heeft moeten verlaten om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, de lidstaat – indien hij aldus van oordeel is – moet bewijzen dat de betrokkene thans naar dat gebied kan terugkeren en deze bescherming of bijstand aldaar kan genieten.
- 3) Artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83 moet aldus worden uitgelegd dat voor de vaststelling of de bescherming of bijstand van de UNRWA is opgehouden in de zin van die bepaling, zodat een persoon die om internationale bescherming heeft verzocht, was gedwongen om het werkgebied van deze organisatie te verlaten, niet hoeft te worden aangetoond dat de UNRWA of het land waar deze organisatie actief is, door handelen of nalaten deze persoon opzettelijk schade heeft toegebracht of hem bijstand heeft onthouden. Voor de toepassing van deze bepaling volstaat het dat wordt vastgesteld dat de bescherming of bijstand van de UNRWA om welke reden dan ook daadwerkelijk is opgehouden, zodat de UNRWA om objectieve redenen of om redenen die verband houden met de individuele situatie van de verzoeker niet langer in staat is om hem de levensomstandigheden te bieden die stroken met de taak waarmee deze organisatie is belast.
- 4) Artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83, gelezen in samenhang met artikel 1D van het op 28 juli 1951 te Genève ondertekende Verdrag betreffende de status van

vluchtelingen, moet aldus worden uitgelegd dat bij de beoordeling van de nodige voorwaarden om na te gaan of de bescherming of bijstand van de UNRWA is opgehouden, zodat een persoon op grond van dat feit aanspraak kan maken op de „vluchtelingenstatus” in de zin van die bepaling van richtlijn 2004/83, rekening moet worden gehouden met de bijstand die aan die persoon wordt verleend door maatschappelijke organisaties, zoals niet-gouvernementele organisaties, mits de UNRWA met die organisaties een formele en stabiele samenwerkingsrelatie heeft in het kader waarvan genoemde organisaties de UNRWA bijstaan bij de vervulling van zijn mandaat.

[ECLI:EU:C:2022:151](#)

JnB 2022, 228

HvJEU (Vijfde kamer), 10-03-2022, C-247/20

VI.

Richtlijn 2004/38/EG

VWEU 21

VERBLIJFSRICHTLIJN. Vereiste om te beschikken over een verzekering die de ziektekosten volledig dekt.

1) Artikel 21 VWEU en artikel 16, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG [Verblijfsrichtlijn], moeten aldus worden uitgelegd dat noch het kind dat een burger van de Unie is en een duurzaam verblijfsrecht heeft verkregen, noch de ouder die daadwerkelijk voor het kind zorgt, moet beschikken over een verzekering die de ziektekosten volledig dekt in de zin van artikel 7, lid 1, onder b), van deze richtlijn om het verblijfsrecht in het gastland te behouden.

2) Artikel 21 VWEU en artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 moeten aldus worden uitgelegd dat in de perioden voordat een kind dat een burger van de Unie is, een duurzaam verblijfsrecht in het gastland verkrijgt, zowel dit kind – indien voor hem of haar aanspraak wordt gemaakt op een verblijfsrecht op grond van dit artikel 7, lid 1, onder b) – als de ouder die daadwerkelijk voor het kind zorgt, moet beschikken over een verzekering die de ziektekosten volledig dekt in de zin van deze richtlijn.

[ECLI:EU:C:2022:177](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 229

MK ABRS, 07-03-2022, 202106819/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 2

VREEMDELINGENBEWARING. De staatssecretaris klaagt in hoger beroep terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij met de motivering in de maatregel van bewaring onvoldoende invulling heeft gegeven aan het openbare-ordecriterium omdat hij daarin niet nader heeft gemotiveerd waarom de bewaring noodzakelijk en evenredig is. De staatssecretaris gaat bij inbewaringstelling krachtens artikel 59, tweede lid, van de Vw 2000 terecht uit van een rechtsvermoeden dat het belang van de openbare orde de inbewaringstelling vordert. Hoewel hij dit rechtsvermoeden in beginsel niet hoeft te motiveren aan de hand van persoonlijke feiten en omstandigheden, laat dat onverlet dat de vreemdeling

zulke zwaarwegende feiten en omstandigheden kan stellen dat de staatssecretaris op grond daarvan van inbewaringstelling moet afzien, dan wel moet motiveren waarom de vreemdeling toch in bewaring moet blijven. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 26 oktober 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:1199](#). In dit geval is de vreemdeling voorafgaand aan zijn inbewaringstelling naar dergelijke feiten en omstandigheden gevraagd. De vreemdeling heeft gezegd dat hij geen lichamelijke klachten had maar wel stress en dat hij tegen de stress medicatie gebruikt. In de maatregel is overwogen dat de medische voorzieningen in het detentiecentrum van gelijk niveau zijn als die daarbuiten. Daarmee is in de maatregel gemotiveerd op de gezondheidsklachten ingegaan. In beroep heeft de vreemdeling niet bestreden dat de voorzieningen in het detentiecentrum toereikend zijn.

[ECLI:NL:RVS:2022:667](#)

[Naar inhoudsopgave](#)